Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 7ης Μαρτίου 2013*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ασφαλιστικά μέτρα — Πράξεις συγκεντρώσεως επιχειρήσεων — Ευρωπαϊκή αγορά της ηλεκτρικής ενέργειας — Απόκτηση του ελέγχου της Segebel SA από την EDF — Απόφαση με την οποία η πράξη συγκεντρώσεως κρίνεται συμβατή με την κοινή αγορά, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως των δεσμεύσεων που ανέλαβε η EDF — Άρνηση της Επιτροπής να χορηγήσει στην EDF παράταση της προθεσμίας που της τάχθηκε για να συμμορφωθεί προς ορισμένες από τις δεσμεύσεις της — Έννοιες του επείγοντος και της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας»

Στην υπόθεση C-551/12 P(R),

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 57, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 30 Νοεμβρίου 2012,

Électricité de France SA (EDF), με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους A. Creus Carreras και A. Valiente Martin, abogados,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους C. Giolito και S. Noë,

καθής πρωτοδίκως,

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον πρώτο γενικό εισαγγελέα, N. Jääskinen,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Électricité de France SA (EDF) (στο εξής: EDF) ζητεί την αναίρεση της διατάξεως του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 11ης Οκτωβρίου 2012, T-389/12 R, Électricité de France κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη διάταξη), με την οποία ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτησή της για τη λήψη προσωρινών μέτρων σχετικών με την απόφαση C(2012) 4617 τελικό της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 2012 (στο εξής: επίδικη απόφαση της Επιτροπής), με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει στην αναιρεσείουσα παράταση της προθεσμίας που της τάχθηκε για να συμμορφωθεί προς ορισμένες από τις δεσμεύσεις της, οι οποίες παρατίθενται στην απόφαση C(2009) 9059, της 12ης Νοεμβρίου 2009, η

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

οποία επιτρέπει την πράξη συγκεντρώσεως που σκοπεί στην απόκτηση του αποκλειστικού ελέγχου των στοιχείων του ενεργητικού της επιχειρήσεως Segebel από την Électricité de France (υπόθεση COMP/M.5549 – EDF/Segebel).

Το νομικό πλαίσιο, το ιστορικό της διαφοράς και η διαδικασία ενώπιον του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

2 Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς συνοψίσθηκαν στα σημεία 1 έως 5 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ως εξής:

«1 Με την απόφαση C(2009) 9059, της 12ης Νοεμβρίου 2009, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επέτρεψε, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων [("Κοινοτικός κανονισμός συγκεντρώσεων")] (ΕΕ L [24], σ. 1), την πράξη συγκεντρώσεως που σκοπεί στην απόκτηση του αποκλειστικού ελέγχου των στοιχείων του ενεργητικού της βελγικής επιχειρήσεως Segebel από την αιτούσα [EDF], υπό την προϋπόθεση ότι η αιτούσα θα τηρούσε δύο δεσμεύσεις τις οποίες είχε προτείνει στην Επιτροπή προκειμένου να διαλύσει τις αμφιβολίες ως προς το συμβατό της πράξεως ενισχύσεως προς την κοινή αγορά (υπόθεση COMP/M.5549 – EDF/Segebel).

2 Με τη μεταβίβαση, τον Ιούλιο του 2011, του σχεδίου Dils-Energie που αφορούσε τη δημιουργία ενός σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, η αιτούσα τήρησε την πρώτη δέσμευσή της.

3 Σύμφωνα με τη δεύτερη δέσμευση, η αιτούσα ήταν υποχρεωμένη να μεταβιβάσει ένα άλλο σχέδιο που αφορούσε τη δημιουργία σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, το σχέδιο Nest-Energie, σε κατάλληλο αγοραστή αν δεν είχε λάβει οριστική απόφαση πριν τις 30 Ιουνίου 2012 να επενδύσει η ίδια στο σχέδιο αυτό.

4 Επικαλούμενη σημαντικές και διαρκείς μεταβολές επελθούσες στη βελγική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας από της λήψεως της εγκριτικής αποφάσεως C(2009) 9059, οι οποίες ήταν αδύνατο να προβλεφθούν το 2009, η αιτούσα απευθύνθηκε με έγγραφο της 14ης Μαΐου 2012 στη Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι ήταν αδύνατο γι' αυτήν, όπως και για οποιονδήποτε επιχειρηματία της αγοράς, να λάβει οριστική απόφαση περί επενδύσεως στο σχέδιο Nest-Energie πριν την εκπνοή της ταχθείσας προθεσμίας στις 30 Ιουνίου 2012. Ως εκ τούτου, ζήτησε από την Επιτροπή[, όπως της επέτρεπε η ρήτρα αναθεωρήσεως στο κεφάλαιο 4 των δεσμεύσεων,] να της χορηγήσει παράταση της προθεσμίας αυτής μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2014.

5 Με την [επίδικη] απόφαση, η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα παρατάσεως, παρέσχε όμως στην αιτούσα συμπληρωματική προθεσμία τρεισήμισι μηνών, ήτοι μέχρι τις 15 Οκτωβρίου 2012 [...]».

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Σεπτεμβρίου 2012, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

4 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια ημερομηνία, η αναιρεσείουσα υπέβαλε αίτηση εκδικάσεως με ταχεία διαδικασία, βάσει του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, και αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας από τον Πρόεδρο του Γενικού Δικαστηρίου:

— να διατάξει την παράταση της προθεσμίας που της τάχθηκε προκειμένου να λάβει οριστική απόφαση περί επενδύσεως ή προκειμένου να μεταβιβάσει το σχέδιο Nest-Energie, μέχρις ότου το Γενικό Δικαστήριο αποφανθεί επί της ουσίας της προσφυγής·

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

5 Με τις γραπτές παρατηρήσεις της, η Επιτροπή ζήτησε από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να απορρίψει την εν λόγω αίτηση.

Η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη

6 Αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 10 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι δύο προϋποθέσεις οι οποίες αφορούν το επείγον και το fumus boni juris είναι σωρευτικές, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου εξέτασε κατ' αρχάς, στις σκέψεις 13 επ. της διατάξεως αυτής, το ζήτημα αν πληρούνταν η προϋπόθεση του επείγοντος.

7 Στη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, επισήμανε ότι, κατά την EDF, το επείγον που δημιουργεί η επίδικη απόφαση είναι εγγενές στη φύση της, δεδομένου ότι την υποχρεώνει να μεταβιβάσει ορισμένα στοιχεία του ενεργητικού υπέρ ενός (εν δυνάμει) ανταγωνιστή, και ότι, εφόσον πραγματοποιηθεί η μεταβίβαση, θα είναι αδύνατο να αναστραφεί. Προσέθεσε ότι, κατά τα επιχειρήματα της EDF, η κατά τον τρόπο αυτόν προκαλούμενη ζημία είναι σχεδόν αδύνατο να προσδιορισθεί ποσοτικώς, δεδομένου ότι η EDF θα την υφίσταται επ' αόριστον και ότι μια άμεση μεταβίβαση θα ενείχε σοβαρό κίνδυνο πωλήσεως επί ζημία.

8 Αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 15 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως, προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος ζητεί τα προσωρινά μέτρα, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου επισήμανε, στις σκέψεις 16 έως 18 της εν λόγω διατάξεως, ότι, όταν η ζημία της οποίας γίνεται επίκληση είναι οικονομικής φύσεως, τα ζητηθέντα προσωρινά μέτρα δικαιολογούνται αν προκύπτει ότι, ελλείψει των μέτρων αυτών, ο αιτών θα βρεθεί σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οικονομική του βιωσιμότητα πριν την έκδοση της αποφάσεως που περατώνει την επί της ουσίας διαδικασία ή ότι τα μερίδια αγοράς του θα τροποποιηθούν σημαντικά από πλευράς, ιδίως, του μεγέθους και του κύκλου εργασιών της επιχειρήσεώς του καθώς και των χαρακτηριστικών του ομίλου στον οποίο ανήκει. Συνεπώς, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει, κατά τον Πρόεδρο του Γενικού Δικαστηρίου, να περιέχει συγκεκριμένες και ακριβείς ενδείξεις, στηριζόμενες σε λεπτομερή έγγραφα, παρέχουσες πιστή και συνολική εικόνα της οικονομικής καταστάσεως του αιτούντος, οι οποίες καθιστούν δυνατή την εκτίμηση των συγκεκριμένων συνεπειών που θα είχε, κατά πάσα πιθανότητα, η μη λήψη των ζητηθέντων μέτρων.

9 Στις σκέψεις 19 έως 21 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έκρινε ότι η προβαλλόμενη εν προκειμένω ζημία έπρεπε, κατά τα φαινόμενα, να χαρακτηρισθεί ως αμιγώς οικονομική ζημία, δεδομένου ότι η EDF περιορίστηκε στη διατύπωση αμφιβολιών ως προς τη δυνατότητα ποσοτικού προσδιορισμού της. Συγκεκριμένα έκρινε ότι η EDF παρέλειψε να παράσχει, με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, οποιοδήποτε στοιχείο ως προς το μέγεθος και τον κύκλο εργασιών της επιχειρήσεώς της και, συνεπώς, δεν παρουσίασε μια πιστή και συνολική εικόνα της οικονομικής της καταστάσεως. Εξάλλου, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου επισήμανε ότι η EDF δεν είχε καν αναφέρει ότι ανήκε στον όμιλο EDF και είχε ακόμη λιγότερο διευκρινίσει την οικονομική κατάσταση του ομίλου αυτού.

10 Στις σκέψεις 22 έως 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου κατέληξε ως εκ τούτου ότι η EDF δεν απέδειξε ότι η προβαλλόμενη οικονομική ζημία ήταν αρκούντως σοβαρή ώστε να δικαιολογεί τη χορήγηση των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων. Διαπίστωσε ότι η EDF, μεταξύ άλλων, δεν απέδειξε ότι αν δεν ληφθούν τα ζητηθέντα προσωρινά μέτρα θα βρεθεί σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της καθεαυτή ή να τροποποιήσει σημαντικά τα μερίδιά της αγοράς. Συνεπώς, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έκρινε ότι το προβληθέν επείγον δεν είχε αποδειχθεί και ότι η προβαλλόμενη από την αναιρεσείουσα οικονομική ζημία δεν μπορούσε να δικαιολογήσει τη χορήγηση των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων.

11 Τέλος, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου προσέθεσε επικουρικώς και επαλλήλως, στις σκέψεις 25 και 26 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η προβαλλόμενη οικονομική ζημία έπρεπε να είναι χαμηλότερη από το κόστος της αναγκαίας για την υλοποίηση του σχεδίου Nest-Energie επενδύσεως, το οποίο έχει εκτιμηθεί σε 800 εκατομμύρια ευρώ. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι, σύμφωνα με δημοσιευμένα στοιχεία, δηλαδή την έκθεση του 2011 την οποία δημοσίευσε ο όμιλος EDF στον διαδικτυακό ιστότοπό του, ο συνολικός κύκλος εργασιών του ομίλου ήταν το 2011 υψηλότερος των 65 δισεκατομμυρίων ευρώ, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έκρινε ότι, κατά τα φαινόμενα, αποκλείεται ο χαρακτηρισμός ως σοβαρής της ζημίας που θα προκαλούνταν στην αναιρεσείουσα είτε με τη μεταβίβαση των στοιχείων του ενεργητικού της εταιρίας στην οποία είχε ανατεθεί η εκτέλεση του σχεδίου Nest-Energie είτε με την οριστική απόφασή της να συνεχίσει η ίδια την επένδυση στο σχέδιο αυτό.

12 Στις σκέψεις 27 και 28 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υπέβαλε η EDF λόγω ελλείψεως επείγοντος, χωρίς να εξετάσει τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της προβαλλομένης ζημίας.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων:

13 Η EDF ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη και να διατάξει τα προσωρινά μέτρα που ζητήθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο της υποθέσεως T-389/12 R, ήτοι τη μετάθεση της ημερομηνίας κατά την οποία η EDF πρέπει ή να λάβει οριστική απόφαση περί πραγματοποιήσεως επενδύσεως ή να μεταβιβάσει το σχέδιο Nest-Energie μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου επί της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά της επίδικης αποφάσεως·

— επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, και

— να διεξαγάγει επ' ακροατηρίου συζήτηση προκειμένου να διευκρινίσει τα διάφορα επίμαχα νομικά ζητήματα.

14 Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Δεκεμβρίου 2012, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αναίρεση ή, επικουρικώς, να απορρίψει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και να καταδικάσει την EDF στα δικαστικά έξοδα.

15 Στις 28 Ιανουαρίου 2013, οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που ζήτησε η αναιρεσείουσα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

16 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η EDF προβάλλει πέντε λόγους οι οποίοι αφορούν αντιστοίχως:

— προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας·

— προσβολή του δικαιώματος σε μια δίκαιη δίκη·

— παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως·

— πλάνη κατά την εκτίμηση της νομικής εννοίας του επείγοντος·

— επικουρικώς, πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών που ασκούν επιρροή για τον ορισμό της νομικής εννοίας του επείγοντος.

17 Πρέπει κατ' αρχάς να εξετασθεί ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πλάνη περί το δίκαιο κατά τον ορισμό της εννοίας του επείγοντος και ο οποίος έχει τρία σκέλη.

18 Πρώτον, η EDF μέμφεται την εκτίμηση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων και ειδικότερα οι αφορώσες το fumus boni juris και το επείγον είναι αυτοτελείς, ενώ, στην πραγματικότητα, είναι αλληλένδετες, με συνέπεια το fumus boni juris, το οποίο είναι πολύ σαφές εν προκειμένω, να επηρεάζει την εκτίμηση της προϋποθέσεως του επείγοντος.

19 Δεύτερον, η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη ενέχει πλάνη όσον αφορά την έννοια της «σοβαρής ζημίας». Κατά τη νομολογία, σοβαρή ζημία είναι απλώς μια μη αμελητέα ζημία. Η ανάλυση την οποία ακολούθησε ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου στη διάταξη αυτή έχει ως πρακτική συνέπεια να θεωρείται, κακώς, ότι ζημία που προκαλείται σε μεγάλη επιχείρηση δεν είναι ποτέ σοβαρή. Η EDF επικαλείται, προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Ιανουαρίου 1975, 3/75 R, Johnson & Firth Brown κατά Επιτροπής (Rec. 1975, σ. 1), με την οποία το δικαστήριο αυτό χορήγησε στην αιτούσα το ζητηθέν μέτρο, αναστέλλοντας την εκπλήρωση της υποχρεώσεως της British Steel Corporation να μεταπωλήσει ορισμένα στοιχεία του ενεργητικού. Η EDF επισημαίνει επίσης ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 2002, T-77/02, Schneider Electric κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-4201), η Επιτροπή αναγνώρισε εμμέσως το επείγον της καταστάσεως στην οποία η οικεία επιχείρηση ήταν υποχρεωμένη να μεταπωλήσει τις ήδη αγορασθείσες μετοχές, δεδομένου ότι συνήψε φιλικό διακανονισμό με την επιχείρηση αυτή, παρατείνοντας την προθεσμία για την πραγματοποίηση της εν λόγω μεταπωλήσεως.

20 Τρίτον, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο χαρακτηρίζοντας τη ζημία που υπέστη η EDF ως «αμιγώς οικονομική».

21 Συναφώς, κατά το μέτρο που, με το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι οι αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων είναι αλληλένδετες, με συνέπεια το fumus boni juris, το οποίο κατά την αναιρεσείουσα είναι πολύ σαφές εν προκειμένω, να επηρεάζει την εκτίμηση της προϋποθέσεως του επείγοντος, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία και όπως υπενθύμισε ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 10 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, οπότε οι αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορρίπτονται όταν μία από αυτές δεν πληρούται [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30, της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-364/98 P(R), Emesa Sugar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8815, σκέψη 47, καθώς και της 25ης Οκτωβρίου 2012, C-168/12 P(R), Hassan κατά Συμβουλίου, σκέψη 22].

22 Στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εξετάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίσει, υπό το πρίσμα των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας του δικαίου της Ένωσης δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο διάγραμμα αναλύσεως προκειμένου να εκτιμήσει την αναγκαιότητα της εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 23, καθώς και Emesa Sugar κατά Επιτροπής, προμνησθείσα, σκέψη 44].

23 Συγκεκριμένα, δεν αποκλείεται ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων να λάβει υπόψη του, εφόσον το κρίνει σκόπιμο, τον κατά το μάλλον ή ήττον σοβαρό χαρακτήρα των λόγων των οποίων έχει γίνει επίκληση για τη θεμελίωση του fumus boni juris, κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του επείγοντος και, ενδεχομένως, κατά τη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων (διάταξη Hassan κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 24· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2001, C-445/00 R, Αυστρία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-1461, σκέψη 110).

24 Πάντως, μολονότι ο κατά το μάλλον ή ήττον σοβαρός χαρακτήρας του fumus boni juris ασφαλώς επηρεάζει την εκτίμηση του επείγοντος, γεγονός παραμένει ότι πρόκειται, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, περί δύο αυτοτελών προϋποθέσεων που διέπουν τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως, οπότε ο αιτών πρέπει επίσης να αποδείξει ότι επίκειται σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (βλ. διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 31ης Ιανουαρίου 2011, C-404/10 P-R, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, σκέψη 27, και της 19ης Ιουλίου 2012, C-110/12 P(R), Akhras κατά Συμβουλίου, σκέψη 26).

25 Υπό τις συνθήκες αυτές, επισημαίνεται ότι, μολονότι ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου εξέτασε και μάλιστα δέχθηκε την ύπαρξη fumus boni juris, τούτο δεν τον απάλλασσε από την εξέταση της προϋποθέσεως που αφορά το επείγον και δεν θα ήταν δυνατόν, αφ' εαυτού, να συνεπάγεται τη χορήγηση των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων (διάταξη Hassan κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 26).

26 Συνεπώς, η σκέψη 13 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά την οποία πρέπει πρώτα να εξετασθεί αν πληρούται η προϋπόθεση του επείγοντος, ουδόλως ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

27 Με το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη διάταξη ενέχει πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της «σοβαρής ζημίας». Υποστηρίζει ειδικότερα ότι η συλλογιστική την οποία ακολούθησε ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου στη διάταξη αυτή καταλήγει στην πράξη στην εσφαλμένη διαπίστωση ότι ζημία που προκαλείται σε μεγάλη επιχείρηση δεν είναι ποτέ σοβαρή.

28 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου στηρίχθηκε, κατ' αρχάς, στις σκέψεις 16 έως 19 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στην προκείμενη ότι ένας αιτών πρέπει, προκειμένου να αποδείξει τον σοβαρό και ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της οικονομικής ζημίας που ενδέχεται να υποστεί, να παράσχει με την αίτησή του ασφαλιστικών μέτρων συγκεκριμένες και ακριβείς ενδείξεις, στηριζόμενες σε λεπτομερή έγγραφα, παρέχουσες πιστή και συνολική εικόνα της οικονομικής καταστάσεώς του, οι οποίες καθιστούν ως εκ τούτου δυνατή την εκτίμηση των συγκεκριμένων συνεπειών που θα είχε, κατά πάσα πιθανότητα, η μη λήψη των ζητηθέντων μέτρων.

29 Στη συνέχεια, στις σκέψεις 20 και 21 της διατάξεως αυτής, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα παρέλειψε να παράσχει, με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, οποιοδήποτε στοιχείο ως προς το ύψος του κύκλου εργασιών της επιχειρήσεώς της. Τέλος, υπογράμμισε ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε καν αναφέρει ότι ανήκε στον όμιλο EDF και είχε ακόμη λιγότερο διευκρινίσει την οικονομική κατάσταση του ομίλου αυτού. Εντεύθεν συνήγαγε, στη σκέψη 22 της εν λόγω διατάξεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε αποδείξει ότι η προβαλλόμενη οικονομική ζημία ήταν αρκούντως σημαντική ώστε να δικαιολογεί τη λήψη των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων και, κατόπιν τούτου, επισήμανε στη σκέψη 27 της ίδιας διατάξεως ότι, συνεπώς, δεν ήταν κατά τα φαινόμενα αναγκαίο να εξετασθεί ο ανεπανόρθωτος χαρακτήρας της προβαλλομένης ζημίας.

30 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η συλλογιστική αυτή ενέχει πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της «σοβαρής ζημίας».

31 Αφενός, κρίνοντας ότι δεν είναι σε θέση να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της οικονομικής ζημίας την οποία προβάλλει η αναιρεσείουσα στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ελλείψει στοιχείων ικανών να παράσχουν μια πιστή και συνολική εικόνα της οικονομικής καταστάσεώς της, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου στηρίζει τη συλλογιστική του σε μια εντελώς σχετική αντίληψη αυτής της εννοίας της σοβαρότητας. Πράγματι, η συλλογιστική αυτή συνεπάγεται ότι είναι πάντοτε απαραίτητο να είναι δυνατή η σύγκριση του ποσού κάθε προβαλλόμενης οικονομικής ζημίας προς το μέγεθος της επιχειρήσεως που θα την υποστεί εφόσον δεν ληφθούν τα ζητηθέντα προσωρινά μέτρα. Τούτο όμως δεν ισχύει σε περίπτωση αιτήσεως όπως η υποβληθείσα από την αναιρεσείουσα εν προκειμένω, η οποία δεν στηρίζεται στην οικονομική κατάστασή της, αλλά, κατ' ουσίαν, στην υποχρέωση πραγματοποιήσεως μιας εμπορικής επιλογής εντός μιας φερομένης ως απρόσφορης προθεσμίας.

32 Βεβαίως, το μέγεθος της αιτούσας επιχειρήσεως μπορεί να ασκεί επιρροή στην εκτίμηση της σοβαρότητας της προβαλλομένης οικονομικής ζημίας, δεδομένου ότι η ζημία αυτή είναι σοβαρότερη αν είναι σημαντική σε σχέση με το μέγεθος αυτό και λιγότερο σοβαρή σε αντίθετη περίπτωση. Ως εκ τούτου, σε ορισμένες περιπτώσεις, τα επιχειρήματα που αφορούν τη σοβαρότητα της προβαλλομένης ζημίας μπορούν να απορριφθούν βάσει μιας απλής συγκρίσεως μεταξύ της ζημίας αυτής και του κύκλου εργασιών της επιχειρήσεως που ενδέχεται να την υποστεί (βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1981, 20/81 R, Arbed κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 721, σκέψη 14, καθώς και της 23ης Μαΐου 1990, C-51/90 R και C-59/90 R, Comos-Tank κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2167, σκέψεις 25 και 26).

33 Εντούτοις, δεν αποκλείεται μια αντικειμενικώς σημαντική οικονομική ζημία η οποία φέρεται ως απορρέουσα από την υποχρέωση οριστικής ασκήσεως μιας σημαντικής εμπορικής επιλογής εντός απρόσφορης προθεσμίας να είναι δυνατό να χαρακτηρισθεί ως «σοβαρή» και μάλιστα η σοβαρότητα μιας τέτοιας ζημίας να μπορεί να θεωρηθεί ως προφανής, ακόμη και ελλείψει στοιχείων αφορώντων το μέγεθος της οικείας επιχειρήσεως. Συνεπώς, το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα δεν παρέσχε, με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, στοιχεία αφορώντα το μέγεθος της επιχειρήσεως στην οποία υπαγόταν δεν αρκεί αφ' εαυτού για να θεμελιώσει την απόρριψη της αιτήσεως αυτής, με το σκεπτικό ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε τη σοβαρότητα της προβαλλομένης ζημίας.

34 Αφετέρου, στο μέτρο που η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη στηρίζεται, στη σκέψη 22, στο γεγονός ότι η αναιρεσείουσα, μεταξύ άλλων, δεν απέδειξε ότι, σύμφωνα με τις επιταγές που απορρέουν από την προμνησθείσα στη σκέψη 16 της παρούσας διατάξεως νομολογία, θα βρεθεί, αν δεν ληφθούν τα ζητηθέντα προσωρινά μέτρα, σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της καθεαυτή ή να τροποποιήσει σημαντικά τα μερίδιά της αγοράς, οι επιταγές αυτές εμπίπτουν, ως εκ της φύσεώς τους, μάλλον στην έννοια του ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της προβαλλομένης ζημίας παρά στην έννοια της σοβαρότητας της ζημίας αυτής. Δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη στηρίχθηκε αποκλειστικά στο γεγονός ότι δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη σοβαρής ζημίας, χωρίς να προβεί στην εξέταση του ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της ζημίας αυτής, οι εν λόγω επιταγές δεν ασκούν επιρροή για την εκτίμηση του βασίμου της συλλογιστικής που ακολουθήθηκε στην εν λόγω διάταξη.

35 Δεδομένου ότι το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι βάσιμο, πρέπει, κατά συνέπεια, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη στο μέτρο που ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της «σοβαρής ζημίας». Συνεπώς, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί το τρίτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως ούτε και ο πρώτος, ο δεύτερος, ο τρίτος και ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως.

36 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο αμετακλήτως επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

37 Η ανωτέρω διάταξη έχει εφαρμογή και επί των αναιρέσεων που ασκούνται κατά το άρθρο 57, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου [βλ. διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P(R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 45, καθώς και της 14ης Ιουνίου 2012, C-644/11 P(R), Qualitest FZE κατά Συμβουλίου, σκέψη 59].

38 Δεδομένου ότι η διαφορά είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί επί της αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων την οποία υπέβαλε η EDF.

Επί της αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων

39 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου ορίζει ότι οι αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν «το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται». Εξάλλου, μια αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παρέχει, αφ' εαυτής, τη δυνατότητα στον καθού να προετοιμάσει τις παρατηρήσεις του και στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να αποφανθεί επί της αιτήσεως, ενδεχομένως χωρίς άλλα στοιχεία που να την ενισχύουν, δεδομένου ότι τα ουσιώδη νομικά και πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται πρέπει να προκύπτουν με συνέπεια και σαφήνεια από το περιεχόμενο καθεαυτό της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 2010, C-113/09 P(R), Ziegler κατά Επιτροπής, σκέψη 13].

40 Ο αιτών οφείλει να αποδείξει ότι δεν είναι δυνατό να αναμείνει την έκβαση της δίκης που αφορά την προσφυγή επί της ουσίας χωρίς να υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 4ης Δεκεμβρίου 1991, C-225/91 R, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5823, σκέψη 19, καθώς και SCK και FNK κατά Επιτροπής, προμνησθείσα, σκέψη 30). Μολονότι η επικείμενη επέλευση της ζημίας δεν πρέπει να αποδεικνύεται με απόλυτη βεβαιότητα, πρέπει ωστόσο να είναι προβλέψιμη και να πιθανολογείται επαρκώς [διάταξη της 29ης Ιουνίου 1993, C-280/93 R, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3667, σκέψεις 32 και 34, καθώς και διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67].

41 Εξάλλου, σε περίπτωση αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως της Ένωσης, η χορήγηση του ζητηθέντος προσωρινού μέτρου δικαιολογείται μόνον αν η εν λόγω πράξη αποτελεί την κύρια αιτία της προβαλλόμενης σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας (προμνησθείσες διατάξεις Akhras κατά Συμβουλίου, σκέψη 44, και Hassan κατά Συμβουλίου, σκέψη 28). Μολονότι, εν προκειμένω, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δεν αφορά τυπικώς τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως, διαπιστώνεται ότι το ζητούμενο προσωρινό μέτρο ομοιάζει προς τέτοια αναστολή, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα επιθυμεί να έχει στη διάθεσή της συμπληρωματική προθεσμία άνω των δύο ετών για να επιλέξει μεταξύ των δύο εναλλακτικών λύσεων που προβλέπει η δέσμευση την οποία ανέλαβε όσον αφορά το σχέδιο Nest-Energie. Συνεπώς, αυτό το προσωρινό μέτρο μπορεί να ληφθεί μόνον αν η άρνηση της Επιτροπής να χορηγήσει την παράταση που ζήτησε η αναιρεσείουσα θεωρηθεί ως η κύρια αιτία της προβαλλομένης σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας.

42 Συναφώς, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι το μέρος της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που αφορά την προβαλλόμενη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία την οποία θα υποστεί η αναιρεσείουσα δεν περιέχει καμία εκτίμηση του μεγέθους της προβαλλομένης ζημίας και αφορά αποκλειστικώς και μόνον τις συνέπειες που θα έχει, κατά την αναιρεσείουσα, η άμεση πώληση του σχεδίου Nest-Energie, όχι όμως αυτές που θα έχει, ενδεχομένως, μια απόφαση περί επενδύσεως στο σχέδιο αυτό, ενώ η αναιρεσείουσα είχε τη δυνατότητα να επιλέξει μεταξύ των δύο αυτών εναλλακτικών λύσεων, σύμφωνα με την επίμαχη δέσμευση. Εξάλλου, όσον αφορά το επείγον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ότι «το επείγον που δημιουργεί η [επίδικη] απόφαση, που επιβάλλει την κίνηση διαδικασίας

μεταβιβάσεως πριν τις 16 Νοεμβρίου 2012, είναι εγγενές στην φύση της, δεδομένου ότι υποχρεώνει μια εταιρία, την EDF, να μεταβιβάσει ορισμένα στοιχεία του ενεργητικού υπέρ ενός (εν δυνάμει) ανταγωνιστή, ενός κατάλληλου αγοραστή».

43 Εντούτοις, από την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, εξεταζόμενη στο σύνολό της, προκύπτει ότι η ζημία την οποία προβάλλει η αναιρεσείουσα συνίσταται στο ότι αυτή έπρεπε να επιλέξει, πριν τις 30 Ιουνίου 2012, ημερομηνία μετατεθείσα στις 15 Οκτωβρίου 2012 με την επίδικη απόφαση, μεταξύ των δύο εναλλακτικών λύσεων που προέβλεπε η δεύτερη δέσμευση, δηλαδή, αφενός, τη μεταβίβαση του σχεδίου Nest-Energie σε έναν κατάλληλο αγοραστή ή, αφετέρου, τη λήψη οριστικής αποφάσεως να επενδύσει η ίδια στο σχέδιο αυτό, ενώ καθεμία από αυτές τις εναλλακτικές λύσεις θα συνεπαγόταν, κατά την αναιρεσείουσα, οικονομική ζημία γι' αυτήν. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η επένδυση στο σχέδιο Nest-Energie, η οποία αντιπροσωπεύει ένα κατ' εκτίμηση κόστος 800 εκατομμυρίων ευρώ, θα μπορούσε να καλύψει το ετήσιο σταθερό και μεταβλητό κόστος της, αλλά σίγουρα δεν θα κάλυπτε την αρχική επένδυση και δεν θα έφθανε το απαιτούμενο όριο αποδοτικότητας, ενώ η άμεση μεταβίβαση του σχεδίου σε ανταγωνιστή ενέχει σοβαρό κίνδυνο πωλήσεως επί ζημία και θα είναι αμετάκλητη, υπό την έννοια ότι η αναιρεσείουσα θα χάσει την ευκαιρία να επενδύσει η ίδια στο σχέδιο.

44 Παρά την εξέταση αυτή της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε στοιχεία αποδεικνύοντα την ύπαρξη σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας η οποία είναι προβλέψιμη και πιθανολογείται επαρκώς, σύμφωνα με τις επιταγές που απορρέουν από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 39 και 40 της παρούσας διατάξεως.

45 Πράγματι, η αναιρεσείουσα δεν παρέχει την παραμικρή ουσιώδη ένδειξη, στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, όσον αφορά τη φύση και το μέγεθος της ζημίας που ενδέχεται να υποστεί στη μία ή στην άλλη από τις περιπτώσεις που αντιστοιχούν στις δύο επιλογές στις οποίες ήταν ελεύθερη να προβεί. Όπως επισήμανε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πρέπει να θεωρηθεί ότι η τρέχουσα αξία του επιμάχου σχεδίου, η οποία εξάλλου εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις προοπτικές αποδοτικότητάς του είναι, κατ' ουσίαν, ίση με την τιμή την οποία ένας αγοραστής θα ήταν διατεθειμένος να καταβάλει σε περίπτωση μεταβιβάσεώς του στο πλαίσιο μιας διαδικασίας εκποιήσεως της επενδύσεως, κάθε δε άλλη εκτίμηση της αξίας αυτής ενέχει οπωσδήποτε ένα αμιγές στοιχείο εικασίας. Η διαπίστωση αυτή συνεπάγεται ότι, αν η αναιρεσείουσα προβεί στην άμεση πώληση του σχεδίου Nest-Energie, δεν θα υποστεί, κατ' αρχήν, καμία ζημία, δεδομένου ότι, με την πώληση αυτή, θα λάβει ένα ποσό το οποίο αντιστοιχεί στην τρέχουσα αξία του αγαθού της.

46 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα φρονεί, ωστόσο, πρώτον, ότι οι τρέχουσες συνθήκες της αγοράς δεν της παρέχουν τη δυνατότητα να λάβει θετική απόφαση περί επενδύσεως στο σχέδιο πριν τις 30 Ιουνίου 2012, ακόμη δε και πριν τις 15 Οκτωβρίου 2012, και, δεύτερον, ότι η πώληση του σχεδίου Nest-Energie υπό τις συνθήκες αυτές συνεπάγεται ζημία, η επιχειρηματολογία της περί επελεύσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στηρίζεται, ως εκ τούτου, όσον αφορά έκαστον από τους δύο τρόπους ενέργειας, στην υπόθεση ότι οι προοπτικές αποδοτικότητας του επιμάχου σχεδίου μπορούν μόνο να βελτιωθούν και ότι η τρέχουσα αξία του είναι αφύσικα χαμηλή.

47 Συνεπώς, η εν λόγω προβαλλόμενη ζημία υφίσταται μόνον αν οι συνθήκες της βελγικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας εξελιχθούν προς θετική κατεύθυνση, υπό την οπτική γωνία των παραγωγών ηλεκτρικής ενέργειας, πριν από το τέλος του 2014, οπότε η αναιρεσείουσα θα μπορούσε να επενδύσει στο σχέδιο Nest-Energie ή να το πωλήσει υπό συνθήκες αγοράς ευνοϊκότερες για τις πράξεις αυτές. Σε αντίθετη περίπτωση, η αναιρεσείουσα δεν θα έχει υποστεί καμία ζημία, διότι το γεγονός ότι θα ήταν σε θέση να αναμείνει το τέλος του 2014 για να πραγματοποιήσει την επιλογή της δεν θα της έχει προσφέρει τίποτε, δεδομένου ότι θα υποχρεωθεί να το πράξει υπό συνθήκες αγοράς παρεμφερείς, ακόμη δε και δυσμενέστερες σε σχέση με τις παρούσες συνθήκες.

48 Κατ' εφαρμογήν των νομολογιακών αρχών που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 40 της παρούσας διατάξεως, ζημία όπως η προβαλλόμενη εν προκειμένω, καθώς και το μέγεθός της και συνεπώς η σοβαρότητά της, μπορεί να θεωρηθεί ως αρκούντως προβλέψιμη μόνον εφόσον αποδειχθεί ότι η μελλοντική επέλευση των περιστάσεων που προκάλεσαν τη ζημία αυτή, δηλαδή η αναμενόμενη θετική εξέλιξη της βελγικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, είναι πιθανή. Κατά συνέπεια, στην αναιρεσείουσα εναπέκειτο, αν επιθυμούσε να στηριχθεί στη σοβαρότητα μιας τέτοιας ζημίας για να θεμελιώσει το επείγον της αιτήσεώς της ασφαλιστικών μέτρων, να προβάλει τα επιχειρήματα και να παράσχει τα αποδεικτικά στοιχεία που είναι ικανά να αποδείξουν ότι ήταν πιθανόν η βελγική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας να εξελιχθεί κατά θετικό τρόπο, υπό την οπτική γωνία των παραγωγών ηλεκτρικής ενέργειας, πριν από το τέλος του 2014, τούτο δε σε τέτοιο βαθμό ώστε θα είχε τη δυνατότητα να ασκήσει την εμπορική επιλογή που της επιβάλλει η επίμαχη δέσμευση υπό σημαντικά ευμενέστερες συνθήκες, αν το ζητηθέν προσωρινό μέτρο είχε χορηγηθεί.

49 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα δεν ανέπτυξε τέτοια επιχειρηματολογία ούτε παρέσχε τέτοια αποδεικτικά στοιχεία με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Αντιθέτως, χαρακτήρισε ως «σημαντικές και διαρκείς» τις μεταβολές που επήλθαν στη βελγική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ του 2009 και του 2012, οι οποίες προκάλεσαν την παρούσα κατάσταση της αγοράς αυτής.

50 Εξάλλου, η αναιρεσείουσα ωσαύτως δεν εξέθεσε, στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, τους λόγους για τους οποίους οι προβαλλόμενες αρνητικές συνέπειες που θα απέρρεαν από την υποχρέωσή της να ασκήσει, κατά τη διάρκεια του 2012, την εμπορική επιλογή στην οποία υποχρεούται να προβεί, δηλαδή είτε τη μεταβίβαση του σχεδίου Nest-Energie είτε τη λήψη οριστικής αποφάσεως περί επενδύσεως στο σχέδιο αυτό, συνιστούν σοβαρή ζημία οφειλόμενη κατά κύριο λόγο στην άρνηση της Επιτροπής να παρατείνει την προβλεπόμενη προθεσμία για την πραγματοποίηση της επιλογής αυτής.

51 Συγκεκριμένα, μολονότι μια απόφαση περί παρατάσεως της ταχθείσας με την επίμαχη δέσμευση προθεσμίας θα επέτρεπε, βεβαίως, τη μετάθεση, ίσως και την αποφυγή, των συνεπειών αυτών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εξέλιξη της βελγικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ του 2009 και του 2012, καθώς και η αρχική επιλογή της αναιρεσείουσας, το 2009, να αναλάβει τη δέσμευση αυτή αποτελούν εξίσου άμεσες αιτίες της ζημίας αυτής. Εξάλλου, αν η αρχικώς ταχθείσα προθεσμία ήταν διαφορετική ή αν η εξέλιξη της σχετικής αγοράς ήταν διαφορετική, η αίτηση μεταθέσεως της ημερομηνίας και η επίδικη απόφαση την οποία αφορά η παρούσα δίκη δεν θα είχαν λόγο υπάρξεως. Κατά συνέπεια, η άρνηση της Επιτροπής να παρατείνει την προθεσμία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως η κύρια αιτία της προβαλλόμενης ζημίας, υπό την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 41 της παρούσας διατάξεως.

52 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι είναι δυνατό να υποστεί σοβαρή ζημία λόγω της μη λήψεως των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων.

53 Προσθετέον ότι, εν πάση περιπτώσει, η προβαλλόμενη ζημία δεν μπορεί, εν προκειμένω, να χαρακτηρισθεί ως ανεπανόρθωτη.

54 Όταν η προβαλλόμενη ζημία είναι οικονομικής φύσεως, τα ζητηθέντα προσωρινά μέτρα δικαιολογούνται αν, κατά τα φαινόμενα, ελλείψει των μέτρων αυτών, ο αιτών θα βρισκόταν σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οικονομική βιωσιμότητά του πριν την έκδοση της αποφάσεως που περατώνει τη δίκη επί της ουσίας ή τα μερίδιά του αγοράς θα τροποποιούνταν σημαντικά, υπό το πρίσμα ιδίως του μεγέθους και του κύκλου εργασιών της επιχειρήσεώς του, καθώς και των χαρακτηριστικών του ομίλου στον οποίο ανήκει [βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Απριλίου 1998, C-43/98 P(R), Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-1815, σκέψη 36].

55 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το κριτήριο που αφορά την απώλεια μεριδίων αγοράς δεν ασκεί επιρροή, πρέπει να εξετασθεί αν, χωρίς το ζητούμενο προσωρινό μέτρο, η αναιρεσείουσα θα βρισκόταν σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την οικονομική της βιωσιμότητα.

56 Η προβαλλόμενη ζημία ανάγεται σε πώληση επί ζημία και σε συρρίκνωση των προσδοκιών αποδοτικότητας όσον αφορά μια επένδυση της οποίας το ποσό ανέρχεται μόλις σε 800 εκατομμύρια ευρώ, ενώ σύμφωνα με δημοσιευμένα στοιχεία, δηλαδή την έκθεση του 2011 την οποία δημοσίευσε ο όμιλος EDF στον διαδικτυακό ιστότοπό του, ο συνολικός κύκλος εργασιών του ομίλου ανερχόταν το 2011 σε περισσότερα των 65 δισεκατομμυρίων ευρώ.

57 Λαμβανομένης υπόψη της οικονομικής ισχύος του ομίλου EDF, επισημαίνεται ότι η ζημία που θα προκαλούνταν στην αναιρεσείουσα, είτε με τη μεταβίβαση των στοιχείων του ενεργητικού της εταιρίας που ήταν επιφορτισμένη με την εκτέλεση του σχεδίου Nest-Energie είτε με την οριστική απόφασή της να συνεχίσει η ίδια την επένδυση στο σχέδιο αυτό, δεν θα ήταν δυνατό να θέσει σε κίνδυνο την οικονομική βιωσιμότητα της αναιρεσείουσας.

58 Η διαπίστωση αυτή δεν αποδυναμώνεται από την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, κατά την οποία, κατ' ουσίαν, η σύγκριση μεταξύ του παγκοσμίου κύκλου εργασιών του ομίλου EDF, ανερχομένου σε 65 δισεκατομμύρια ευρώ, και του κόστους της επίμαχης επενδύσεως, ανερχόμενης σε 800 εκατομμύρια ευρώ, δεν επηρεάζει την εκτίμηση της σοβαρότητας της προβαλλομένης εν προκειμένω ζημίας. Αντιθέτως, διαπιστώνεται ότι μια τέτοια σύγκριση επηρεάζει εν πάση περιπτώσει την εκτίμηση του ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της ζημίας αυτής. Πράγματι, ζημία η οποία φέρεται ως απορρέουσα από τις απώλειες που ενδέχεται να σημειωθούν στο πλαίσιο επενδύσεως της οποίας το κόστος είναι 800 εκατομμύρια ευρώ δεν είναι δυνατό να θέσει σε κίνδυνο την οικονομική βιωσιμότητα μιας επιχειρήσεως με κύκλο εργασιών άνω των 65 δισεκατομμυρίων ευρώ.

59 Τέλος, το επιχείρημα περί του ότι η προβαλλόμενη ζημία δεν μπορεί να υπολογισθεί αριθμητικώς και, συνεπώς, είναι ανεπανόρθωτη δεν μπορεί να γίνει δεκτό, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 42 έως 49 της παρούσας διατάξεως, η προσφεύγουσα δεν εξέθεσε προσηκόντως, στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, τη φύση και το μέγεθος της ζημίας αυτής.

60 Βεβαίως, μια οικονομικής φύσεως ζημία θεωρείται ως ανεπανόρθωτη αν δεν είναι δυνατό να αποκατασταθεί πλήρως, πράγμα το οποίο μπορεί να συμβαίνει ιδίως αν η ζημία, ακόμη και όταν επέλθει, δεν μπορεί να υπολογισθεί αριθμητικώς (διάταξη Comos-Tank κ.λπ. κατά Επιτροπής, προμνησθείσα, σκέψη 24).

61 Εντούτοις, δεν είναι δυνατό να κριθεί αν μια ζημία μπορεί να υπολογισθεί αριθμητικώς, εφόσον η φύση και το μέγεθός της δεν διευκρινίζονται, κατά το δυνατόν, στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Πράγματι, στην αναιρεσείουσα εναπόκειται να προβάλει επιχειρήματα και να παράσχει αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είναι ακριβή και πειστικά συναφώς, αν σκοπεύει να στηριχθεί στη νομολογία αυτή, πράγμα το οποίο δεν έπραξε εν προκειμένω.

62 Συνεπώς, δεν αποδείχθηκε ότι η προβαλλόμενη από την EDF ζημία μπορεί να χαρακτηρισθεί ως ανεπανόρθωτη.

63 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε το επείγον της χορηγήσεως των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων. Κατά συνέπεια, η αίτησή της ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

64 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο αμετακλήτως τη διαφορά, αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

65 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 3, του εν λόγω Κανονισμού, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική δίκη, δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

66 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο πρέπει να κρίνει ότι έκαστος διάδικος φέρει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής δίκης.

Για τους λόγους αυτούς, ο αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου διατάσσει:

1) Αναιρεί το σημείο 1 του διατακτικού της διατάξεως του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 11ης Οκτωβρίου 2012, T-389/12 R, Électricité de France κατά Επιτροπής.

2) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

3) Η Électricité de France SA (EDF) και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής δίκης.

(υπογραφές)